

971 ע"ו

971 ע"ו

אגם. שֶׁל עֲלֵי עֲרֶבֶה וְקִינִים דְּקִינָה וְהוּא קִנְיָה וְסוּף דְּקִרְיָה; קִנְיָה – קִנְיָה, סוּף – עֲרֶבֶה דְּקִרְיָה. לְרַחוּץ. לְטַבּוֹל שֶׁסָּ לְגַס גְּיֻרֹת. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וּבֹי. שֶׁהֵשֵׁב וּמִתְנַקֵּה מֵעוֹן קָרִי רַחוּץ. לְשׁוֹן מִיתָה. דְּמִפְּרָשׁ וְאִילָּה, שֶׁהִיוּ מִמֵּחֹת צִדְקָה הַלְלָתוֹ שֶׁל לְדִיקָה. דְּאָמַר מַר. גְּבִי שְׂרָבִיט הַזֶּה דְּלִמְסוֹרוֹשׁ, צְמֻסְתָּ מְגִילָה*. בְּשֵׁנֵי רְשָׁעִים. דְּעוֹג מְלֶךְ הַשָּׁמַיִם, צְמֻסְתָּ צְרוּת צְמֻסְתָּ פֶּרֶק "הַרוֹאֶה". שְׂרִיבְבִתָּה. לְשׁוֹן דְּלִיטְרָבִיבִי. שְׂרָאָתָה עִמּוֹ שְׂבִיבָה. וְהִיא "אֶת" – לְשׁוֹן עֵס, כְּמוֹ "לֹא שָׁלַח יַעֲקֹב אֶת אֶחָיו" (בראשית מב). נֶעֱרַר. גְּדוֹל מִשְׁמַע. בְּעַל מוֹם. וְהוּא לֹו, וְנִפְסָל כְּקוֹל לְעֻבְדוֹת הַשָּׁמַיִם. וְאִין תוֹרָה אִוֵּר אַחַר נוֹפֵל. לְיִאֲוֹר שְׂאוֹת הַיּוֹם צְטוּלוֹ

אגם, בְּדִכְתִּיב: "קִנְיָה וְסוּף קְמִירוֹ". וְתִרְדַּבְתָּ בַת פְּרַעֲהָ יִשְׂרָאֵל. וְכֵי יִאֲמְרוּ אֲלֵיכֶם. הַגּוֹיִם: לְרַחוּץ עַל הַיְאוֹר. א"ר יוֹחֲנָן מְשׁוּם ר' שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחִי: מִלְּמַד שְׂרִירָה לְרַחוּץ מְגִלְוֵי אֲבִי, וְכֵן הוּא אוֹמֵר: "אִם רָחֵץ ה' אֶת צוֹאֹת בְּנוֹת צִיּוֹן" וגו'. "וְנִעְרֹוֹתֶיהָ הַיְלֻכּוֹת" וגו'. א"ר יוֹחֲנָן: אִין הַיְלֻכָּה זֹו אֶלְּא לְשׁוֹן מִיתָה, וְכֵן הוּא אוֹמֵר: "הִנֵּה אֲנִי הוֹלֵךְ לְמוֹת". וְתִרְאָה אֶת הַתִּיבָה שְׂמֹתָהּ

בשביעי נצלתם כולכם. מימה: ארצה, כשצילו נגורו הגזירות – שלא אנטוניני פרה! יש לומר: הוא היה הראשון המושלך ליאור. וגזירה ראשונה: "אם צן הוא והמתן אומרו" – לא כשצילו היתה, אלא משום "ונלחם ננו", ודכן אנשים להלחם.

בראשית סה

בתוך הסוף, בין דחוי דקא (א) בעו לאצילי למשה אמרו לה: גבירתנו, מנהגו של עולם מדרך בשר ודם גזור גזירה, אם פל העולם בפרו אין מקיימין אותה – בנינו ובני ביתו מקיימין אותה, ואת עוברת על גזירת אביד? בא גבריאל וחבטן בפרקע. ותשלח את אמתה ותקחה. ר' יהודה ור' נחמיה; חד אמר: ידה, וחד אמר: שפחתה. מ"ד ידה – דכתיב "אמתה", ומ"ד שפחתה – מ"ד לא כתיב "ידה". ור"מ ד"ד שפחתה, הא אמרת בא גבריאל וחבטן בפרקע! דשייר לה חדא, דלא אורחא דבת מלכא למיקם לחודה. ור"מאן דאמר ידה – לכתוב "ידה"! הא קמ"ל דאישתרבב אישתרבובי. דאמר מר: וכן אתה מוצא באמתה של בת פרה, וכן אתה מוצא בשני רשעים, דכתיב: "שני רשעים שברת" ואמר ריש קליש: אל תיקרי ברכי חנינא: שראתה שכניה עמו. והנה נער בכה. קרי ליה יקר, וקרי ליה נער. תנא: הוא יקר, וקולו כנער, דברי רבי יהודה. אמר לו רבי נחמיה: "א"כ עשיתו למשה רבינו בעל מום. אלא, מלמד שעשתה לו אמו חופת געורים בתיבה, אמרה: שמא לא אזהר לחופתו. ותחמוץ עליו ותאמר מילדי העברים זה". מנא ידעה? א"ר יוסי ברבי חנינא: שראתה אותו מהול. "זה" – א"ר יוחנן: מלמד שנתנבאה שלא מדעתה: זה נופל, ואין אחר נופל. והיינו דאמר רבי אלעזר: מאי דכתיב

מגילה טו:

וכי יאמרו אליכם דרשו אל האבות ולא הידוענים המצפצפים והמהגים – צופין ואינם יודעין מה צופין, מהגים ואינן יודעים מה מהגים. ראו שמושיען של ישראל במים הוא לוקה, עמדו וגורו: "כל הכן היסוד היאורה תשליכוהו". בין דשדויה למשה אמרו: תו לא חיונן כי ההוא סימנא, בפרו לגוירתייהו. והם אינן יודעין שעל מי מריבה הוא לוקה. והיינו דאמר רבי חמא ברבי חנינא: מאי דכתיב "המה אשר רבו" – המה שראו איצטונני פרה וטעו. והיינו דקאמר משה: "שש מאות ארף הנני" וגו'; אמר להן משה לישראל: בשביעי נצלתם כולכם. ר' חנינא בר פפא אמר: אותו היום עשרים ואחד בניסן היה, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: רבונו של עולם, מי שעתיד לומר שירה על הים ביום זה – ילקה ביום זה? רבי אחא בר חנינא אמר: אותו היום ששה בסיון היה, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: רבש"ע, מי שעתיד לקבל תורה מחר סיני ביום זה – ילקה ביום זה? בשלמא למ"ד בששה בסיון – משפחת לה ג' ירחי, דאמר מר: בשבעה באדר מת, ובשבעה באדר נולד משה. ומשבעה באדר ועד ששה בסיון תלתא ירחי. אלא רמ"ד בעשרים ואחד בניסן, היכי משפחת לה? אותה שנה מעוברת היתה, רובו של ראשון ורובו של אחרון ואמצעי שלם. ותאמר אחותו אל בת פרה האלף וקראתי לך אשה מינקת מן העבריות. ומאי שנא מעבריות? מלמד, שהחזירוהו למשה על פל המצוריות ביון ולא ינק, אמר: פה שעתידי דבר עם השכינה יינק דבר ממה! והיינו דכתיב "את מי יורה דעה" וגו'. למי יורה דעה ולמי יבין שמועה – לגמולי מהרב וקעתיקי משדים. ותאמר לה בת פרה לבי"ו וגו'. א"ר אלעזר: מלמד שהלכה בנזירות בעלמה. ר' שמואל בר נחמני אמר: "העלמה" – שהעלימה את דבריה. ותאמר לה בת פרה היכי את הילך הזה. אמר רבי חמא בר חנינא: מתנבאה ואינה יודעת מה מתנבאה, "היכי" – הא שליכי. ואני אתן את שכרך. א"ר חמא בר חנינא: לא דיין לצדיקים שפחזרין להן אבידתן, אלא שנותנין להן שכרן. ותקח מרים הנביאה אחות אהרן וגו'. אחות אהרן ולא אחות משה? אמר רב עמרם אמר רב, ואמרי לה אמר רב נחמן אמר רב: מלמד, שהיתה מתנבאה בשהיא אחות אהרן, ואומרת

מנבאה את אמו. הילכי את הילך. הרי לך שלך. שהיתה מתנבאה אחות אהרן. עד שלל מנבאה את אמו. והיינו הנביאה אחות אהרן. מאי

מנבאה את אמו. והיינו הנביאה אחות אהרן. מאי

הנהגות הב"ח
(א) גבי דקא בעת לאנלי:
(ב) רש"י ד"ה המנפלים
וכו' שסס אינם
אלא מנפלים כעגורים:
(ג) ד"ה שיהי וכו' מנלים
אחריהם אור:

מגילה טו: וברכות נל:

וכברות מל:

וכברות קאל:

מגילה יג: קדושין לת.

ויל אמר הקב"ה כ"א בע"ו

ויל ותלך העלמה אר"א וכו'

מגילה יד: